

ΤΡΩΣΙΛΟΣ

- 563 Ζωή μου, οἴμέ, ὄχι πλιὸ ζωή, μ' ἄσκιά καπνὸς καὶ σκόνη,
τοῦ Χάρου εἰκόνα ἀληθινὴ ποὺ τσι ζωὲς τελειώνει,
565 οἱ πόνοι ἄς πάψου μετὰ σὲ κ' οἱ πρίκες μου οἱ περίσσες,
τοῦ πόθου τ' ἀστραπόβροντα κ' οἱ ἄδικές του κρίσεις.
Μελλούμενο σκληρότατο, γιάντ' ἀποφασισμένα
μ' ἔχεις, ὁ ἴδιος, σκοτωτῆς νά 'μαι τοῦ ἴδιου ἐμένα;
Σ' τόσους πολέμους ἤλαχα κ' εἰς μάχες τόσες ἤμου,
570 καὶ χέρι ἄλλοῦ δὲν ἄφηκες νά βλάψει τὸ κορμί μου,
γιὰ νά μπορέσει ἀψήφιστα τὴ σημερινὴν ἡμέρα
τέλος νά δώσει τσῆ ζωῆς ἡ ἐδική μου χέρα;
Φίλε μου ἠγαπημένε μου, πιστέ μου Ροδολίνο,
ποτὲ στὸν Ἄδη δίχως μου νά στέκεις δὲ σ' ἀφήνω
575 κι ἀπεις γιὰ μένα ἀπόθανες, γιὰ σὲ κ' ἐγὼ τελειώνω,
κ' ἐσένα καὶ τὴν κόρη μου τὴν ἀκριβὴ γδικιώνω.
Τὸ πνεῦμα μου, παρακαλῶ, δεχτῆτε το σιμά σας,
νά στέκει στὴν ἀγάπη σας, νά 'ναι στὴ συντροφιά σας.
Μαχαίρι ἐσύ, ἀπὸ πάντα σου, μ' ἔβγανες τιμημένο,
580 γιαμιὰ ἄνοιξε, τὸ στῆθος μου σφάξε <τὸ πρικαμένο>.

Μάρθα Αποσκίτη επιμ., *Ροδολίνος, τραγωδία Ἰωάννη Ανδρέα Τρωίλου (17ου αἰώνα)*, πρόλ. Στυλιανός Αλεξίου, Στιγμὴ, Αθήνα 1987.